

(Madsen-Nygdal) nævnte, at det altid tidligere har været forudsat, at Viborg Station skulde blive, hvor den er. Det er rigtigt; det har været forudsat i de tidligere Forhandlinger om Banegaarden ved Viborg, det har været bestemt forudsat, da Viborg-Malestrup Banen blev vedtagen, og jeg vil sige en Streg under, hvad den ærede Ordfører sagde: det var en overordentlig Begunstigelse, der blev vist Egnen, da denne Bane blev vedtagen. Man har givet 80,000 Kr. i Tilskud pr. Mil og sluttet en Forpagtningskontrakt, der garanterer det hele Forhold. Den Gang det skete, var der ingen, der drømte om at forlægge Viborg Station. Naar Stationspørgsmaalet ikke samtidig blev afgjort, var det, fordi man navnlig tænkte sig Muligheden af at finde en Indførsel til Byen indenom Søen. Spørgsmaalet om Stationen blev udsat, og Regeringen fremsatte saa paa Finansloven et Forslag om at udvide Stationen paa det Sted, hvor den ligger. Det var mit Forslag. I Folketinget stillede man derimod Forslag om at flytte Stationen og støttede sig herved paa lokale Ønsker i Viborgegnen. Det er disse lokale Ønsker, som der altid alene har været Tale om at imødefomme, men jeg troede dog ikke, at det skulde være lokale Ønsker, der til syvende og sidst skulde være de afgørende; jeg troede, at Rigsdagen skulde afgøre Sagen efter sit fri Skøn. Man kan mulig støtte de lokale Ønsker, men man maa dog undersøge deres Berettigelse. Jeg bekæmpede den Gang i Folketinget Flytningen, og jeg tør sige, at jeg gjorde det ret kraftigt. Saa kom Sagen til Lands tinget, og hvad gjorde Landstinget? Jeg har sagt det før, men maa sige det en Gang endnu: Landstinget gav mig ikke Medhold, men stemte Bevillingen ud af Finansloven og sagde: vi maa først undersøge, om Stationen ikke bør flyttes. Da jeg tidligere havde erklæret i Folketinget, som ogsaa her i Tinget, at Spørgsmaalet ikke var teknisk, men finansielt, kunde jeg tage mod begge Afgørelser, og jeg kom da ganske naturligt næste Aar ind paa det Standpunkt at sige: Folketinget har taget en bestemt Stilling, Landstinget har ikke givet mig Medhold, nu betragter jeg Spørgsmaalet som finansielt, og Tingene maa saa enes om den finansielle Afgørelse. Men jeg skal atter minde om, at Kravet om Flytning er bestemt stillet i Folketinget. Det at blive paa Stedet er Regeringens og Landstingets gamle Standpunkt, og jeg skulde egentlig tro, at de, der mindst kunne holde deres Stilling, ere de, der træde noget nyt. En Flytning er ikke

motiveret af tekniske Hensyn og er ikke forlangt af Regeringen.

Jeg agter i øvrigt ikke at komme videre ind paa Detaljerne, thi jeg forbeholder mig min Stilling. Jeg vil kun sige, at den ærede Ordfører har fuldkommen Ret, naar han siger, at det Andragende, der her foreligger fra forskellige Landbosforeninger, og som vistnok er vel ment, ikke betyder noget. Det er ikke et Andragende, paa hvilket nogen, der selvstændig skal betragte Sagen, kan komme til at tage Stilling. Skulde vi tale om, at man kan spare halvanden Fjerdingvej paa en Kørsel Nord fra til Esbjerg? Nej, det er ganske andre Ting, der ere bestemte, Banernes Styrke og deres Jarbarhed, saa at man kan betro dem Trafikken. Det er Hovedsagen og ikke de lokale Ønsker. Det kan blandt andet aldrig lykkes, at skabe en Hovedbane, naar man vil lægge en saadan Vægt paa Rebrousement, at det skal være det afgørende. Naar man ved Transport fra Aalborg til Vandrup har Rebrousement i Randers, Aarhus, Fredericia og i mange Tilfælde i Langaa, saa kan man ogsaa have det i Viborg. Det Hensyn kan ikke være afgørende. Det kan jo derimod være, at man kan komme til det Resultat, at det lokale Krav er saa stærkt, at Billighed tilfuger at imødefomme det; det henstiller jeg ganske til Tinget. Som sagt, af tekniske Grunde er det ikke nødvendigt at flytte.

Spørgsmaalet er jo saa fortærsket, at der ikke kan være Grund for mig til at sige meget mere derom, end hvad der her er udtalt, især da jeg saa ofte har haft Lejlighed til at tage Stilling dertil. Det eneste, der endnu kunde friste mig, er en Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Breinholt). Jeg beklager, at det ærede Medlem udtrykker sig noget dunkelt. Det ærede Medlem siger, at det er højst beklageligt, at en Afgørelse ikke kan komme — deri er jeg ganske enig — og saa siger han, at han vil forbeholde sig Frihed til at slutte sig til og arbejde for en Løsning af Spørgsmaalet, der hidtil kun har været antydet, men forhaabentlig under Sagens videre Gang vil antage fastere Former." Det er for mig noget dunkelt, thi jeg kender ikke noget til disse Antydninger. Det kan være, at det er noget i Retning af det vidunderlige, og saa haaber jeg, at det ærede Medlem ikke for længe vil holde det tilbage.

Breinholt: Efter den Anledning, den ærede Minister gav mig, har jeg bedt om Ordet, desværre ikke for at bringe det vidunderlige frem. Det, jeg har hentydet til i